

Újkígyós, 1917. május 30. – Szeged, 2006. január 13.

A szülők Magyarbánhegyesen 12 kishold földön gazdálkodtak, de a harmincas évek végére tönkrementek. A hat elemi elvégzése után, 1930-1934-ig hentes-és mészáros ipari tanuló volt Orosházán. 1939-ig, mint szakmunkás a húsiparban dolgozott, főként Budapesten. 1939 őszén sorkatonai szolgálatra hívták be a határőrséghez, 1941 decemberében szerelt le. 1942 végén újra behívták katonának, és kivitték a keleti frontra, ahol 1943 januárjában Voronyezsnél fogságba esett. A hadifogolytáborban aktívan részt vett az antifasiszta mozgalomban. Előbb elvégezte a hat hónapos antifasiszta iskolát, majd a Kijev melletti partizániskolára került. 1944 őszén bevetésre jelentkezett. 1945 januárjában egy csoport volt partizánnal tért haza Magyarországra. Debrecenbe, az ideiglenes kormány székhelyére ment, majd Budapestre irányították, néhány hétig nyomozó volt a politikai rendőrségen. 1945 februárjában a Szaktanács kis –és vegyesipari titkára lett. A szakszervezetek XVI. közgyűlésén, 1945. december 2-án főtitkárhelyettesé választották. 1945. június 24-én a szakszervezetek képviseletében jutott be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1946 januárjától 1950 decemberéig az MKP, illetve az MDP budapesti pártbizottságának, 1948. júniustól, az egyesülési kongresszustól 1956. decemberig az MDP Központi Vezetőségének póttagja, illetve 1949. szeptembertől tagja. 1950 és 1953 között, majd 1955. áprilistól 1956. október 23-ig a politikai bizottság póttagja. 1948-tól a SZOT főtitkárhelyettese és a Magyar Élelmezési Dolgozók Szakszervezetének elnöke lett. 1950-ben az Államvédelmi Határőrség parancsnokává nevezték ki vezérőrnagyi rangban. 1953. július 4-től Gerő Ernő belügyminiszter első helyetteseként az államvédelem vezetője, majd 1954. július 6-ától belügyminiszter. Az MDP Központi Vezetőségének 1956. október 23-án éjszaka tartott ülésén kimaradt a politikai bizottságból, 27-én a kormányból is. Október 28-án Gerővel, Hegedűs Andrással együtt a Szovjetunióba távozott. November 3-án visszatért az országba. November 10-én Kádár János felszólítására visszament a Szovjetunióba, 1958 augusztusában térhetett vissza Magyarországra. 1945. november 4-étől 1957. május 9-ig nemzetgyűlési, illetve országgyűlési képviselő volt, az MKP országos listáján, a Magyar Függetlenségi Népfront Fejér és Komárom–Esztergom illetve Vas megyei választókerületében választották meg. 1957. május 9-én az országgyűlés megfosztotta mandátumától. 1958 szeptemberétől a Szegedi Szalámigyár főmérnöke, majd 1969-től igazgatója volt, 1977-ben ment nyugdíjba, mint a Szegedi Szalámigyár és Húskombinát vezérigazgatója. Nyugdíjasként évekig a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsának elnöki tisztét töltötte be. Hosszú időn keresztül tagja volt az MSZMP városi pártbizottságának.